

ſyneladende ere komne ind paa en Overenskomſt ved at give ſlip paa den ſærlige Fond, maatte ved en anden Leilighed gjennem en ſkarp juridiff Kortolkning kunde komme ind paa, at det er Kirkens Guds. Det Særſyn kan man godt komme til at opleve, og jeg tvivler næſten ikke om, at den høitagtede Miniſter og det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Klein) have, jeg havde nær ſagt, en ſaadan Bagtanke. Det vilde ikke overraſſe mig; thi man har ſet noget Lignende før, og med de Herrens Skarpsindtighed og juridiff Dygtighed kunne de maatte gjøre en ſaadan Kortolkning gjældende, og maatte endog med Rette. Jeg vil da ſpørge: Hvor er den ſaa ſtore Betydning, for hvilken vi ſkulde give efter? Jeg veed vel, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hanſen) tillægger Loven meget ſtor Betydning, men med al Ugtelſe for hans Skarpsindtighed kan jeg ikke ſe Andet end et Fata Morgana deri; det er et Syn, men Virkeligheden forsvinder. For mig er dette Hovedbetragtningen. Kunde jeg ſe, at Loven vilde være en Binding for Statskaſſen eller for den lovgivende Magt, ſkulde Ingen være villigere end jeg til at gaa ind derpaa; men jeg kan ikke ſe Andet, end at det kun er en Binding for Geiſtligheden. Det er en Omfordeling af Geiſtlighedens Lønninger fra de meget ſtore til de mindre, og ſaaledes har det kun Betydning for Befolkningen; forſaavidt ſom de mindre heldigt Stillede af Geiſtligheden ſaa noget Mere i Løn for deres perſonlige Bedkommende, men forøvrigt er jeg ude af Stand til at ſe, at det i og for ſig ſkulde have nogen Betydning for den. Som Helhed har det imidlertid en ſaadan Betydning, at jeg vil bruge det ſamme Udtryk ſom det ærede Medlem (Klein), idet jeg vil ſige, at det vilde være meget ſorgeligt, om vi nu i det ſidſte Diebliff ſkulde komme til en Beſlutning; da der ogsaa i det ſidſte Diebliff paa vort Bord er blevet forelagt os ſaa mange Vædringsforſlag, om hvilke endog den høitagtede Miniſter har ſagt, at hvis et eneſte af dem bliver vedtaget, ſaa vi ikke Loven ud. Jeg vilde ønske, at de alle bleve vedtagne; thi jeg tror, at vi derved vilde gjøre Befolkningen

en ſtor Tjenefte, ſaavelſom ogsaa ved, at Lovforſlaget i det Hele ikke blev vedtaget. Har det da en ſaa overordentlig Haſt? Kan Verden ikke ſtaa, hvis vi vente med denne Lov til næſte Aar, ſaaledes at haade Befolkningen og Geiſtligheden kunde komme til at ſe noget mere alvorligt paa denne Sag? Man ſiger vel, at Sagen har været fremme i tidlige Sæſſioner; men det er dog nu første Gang, at Lovforſlaget foreligger fra Regjeringen i en ſaa alvorlig Stikſelſe, at der kan være Tale om, at man kan indlade ſig paa den i Haab om at ſaa en Lov ud deraf. Jeg kan ikke indſe, at det har ſaa overordentlig Haſt, og at man ikke, ſom ſagt, ſkulde kunne vente til næſte Sæſſion. Ventede man endnu et Aar længere og lod Befolkningen gjennem Valgene udtale ſig om Spørgſmaalet, vilde det være et overordentligt ſtort Held; thi jeg er enig med det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds i, at det er en meget vigtig Sag, og det vilde derfor ikke være afveien, om man lod Befolkningen gjennem Valgene give tilkjende, om den betragter et Forſlag ſom det, der her foreligger, ſom et Gode, eller om den ikke vil foretrække det i en anden Form. Det ærede Medlem ligesom ogsaa den høitagtede Miniſter have nemlig, ſom ſagt, Ret i, at det er en overordentlig vigtig Sag; thi den gjælder flere Millioner, og for det Del af Befolkningen, der ſkal ud med diſſe Summer, har dette dog en ikke gaaſte ringe Betydning. Det kunde derfor nok være ønskeligt, om Folket fik Tid til at ſe med lidt Alvor paa Sagen. Jeg kan nemlig ſige den høitagtede Miniſter og det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds, at den Simule Leilighed, der, ſiden dette Forſlag blev forelagt, har været givet mig til at ſamtale med Folk derom, har lært mig, at Mange forundre ſig over, at den høitagtede Miniſter og de, der ſamſtemme med ham, ville modsætte ſig ſaa-danne Lønningsſatſer ſom dem, Folkethinget har vedtaget. Jeg ſkulde ogsaa mene, at det var ſaa anſtændige Lønninger i Forhold til det Arbejde, der forlanges af diſſe Folk, og i Forhold til Lønningerne for andre Embedsmænd i Staten, hvilke jeg ſtadig hører blive anſete for gode, at man ikke burde modsætte